

XXIV. évfolyam

1. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMÁTUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyházmegye gyülekezeti lapja. Megjelenik havonként Kisujszálláson. Előfizetési ára: egy évre helyben 2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér. Egyes példány ára: 24 fillér.

Kisujszállás

1935 január hó

*Ez esztendőt megáldjad
kegyelmedből Uristen*

*S bőséggel ékesítsed
Te szent Jehova Isten!*

Imádkozzunk!

Amerikai magyarok szép imájából.

Jöjjetek, hajoljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi A alkotónk előtt, mert Ő a mi Istenünk, mi pedig az Ő legelőjének népei és az Ő kezének juhái vagyunk!

Téged, Isten, dicsérünk! Téged Urnak vallunk! Te vagy a mi Teremtőnk, gondviselő Megtartónk, idvezítő Megváltónk, szentségedből részt adó Megszentelőnk.

Ha elfogyatkozik is testünk és szívünk, szívünknek kösziklája és a mi örökségünk Te vagy, óh Atya, Fiu, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök, egy igaz Isten, mindörökké.

Mert Te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Te voltál atyánk Istene. Te vagy a mi Istenünk. Te leszel gyermekeink Istene.

Téged, Isten, dicsérünk! Téged Urnak vallunk!

Urunk, Istenünk, ki közel vagy azokhoz, akik segítségül hívnak Téged, hajtsd hozzánk füledet, amidőn esedezünk is Hozzád.

Tarts meg bennünket továbbra is kegyelmedben, ami jobb az életnél.

Nézd meg a mi szívünket, hogy igazságraéhes, őszinte az és hozd fel a mi igazságunkat, mint a napot.

Tégy minket hitben erős, reménységben rendíthetetlen, szeretetben gazdag néppé. Megtartásra kiválasztott, jócselekedetekre felkészített néppé, hogy mások is látván a mi eselekedeteinket, ők is dicsőítsenek Téged.

Cselekedjed Szent Lelkeddel, hogy Főpapunk, az Úr Krisztus, egyszeri, tökéletes áldozata teremje közöttünk az áldozatkésztségnek háládatos gyümölcseit bőségesen.

Ne engedd, hogy elfáradjunk és elesünk az úton, amelyre nevedben indulunk el és amelyen a Te nevedben járunk.

Bűneinket, amely órában azokat megvalljuk, bocsásd meg.

Mindennapi kenyerünket add meg.

Nálad nélkül — árva magyar népedet segítsd meg. Földi sátorozásunk jelenlegi országát oltalmazd.

Szent hitünk vallóit és a Krisztus-

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁR
Hírlapkönyvtár
I. növekedénap
10. 35/1343. sz.

ban kiválasztottakat minden népből, ágazatból és nyelvből idvezítsed.

Mindezt és mindent, mit számunkra szükségesnek tartasz, kérjük Annak nevében, Aki által vagyon bizodalunk a hozzájárulásra, a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében, Akivel, a Szent Lélek egyességében élsz és uralkodol mindörökké. Ámen.

Tanácsok az ujesztendőre

Ötven esztendősnél régibb angol könyv van kinyitva előttem. Olvasgatom, értelmezem. Tanulok belőle bölcseséget, s arra szeretnék másokat is tanítani. A könyv tanácsai ezek:

1. **Légy hosszútűrő!** Ha mulandó életünk folyamán néha viharfelhőkkel borul is be szívünk felett az ég: csak olyan az, mintha rövid éjszaka után hamar kigyúl a hajnal fénye.

2. **Légy reménykedő!** Az örömteljes bizodalom éltető kedvet ad és kétségtől, aggodalomtól menten veri szíved az élet himnuszát. Magadnak s másnak egyaránt áldásul leszel így s mindenkinek boldogságára vagy.

3. **Légy komoly!** A halhatatlannak teremtett lélek csak ilyen lehet. Használd, amit az Úrtól vettél, dicsőségére az Istennek. Tartsd mindig magad előtt, hogy lesz ítélet, mikor ég és föld semmivé lesz.

4. **Légy szent!** Sohse engedd, hogy lelked fehérségét sötét bűn homályosítsa. Légy közel lelkeddel Jézusunkhoz és csak Őbenne bízzál. Így küzdésben bár vagy nyugalomban, mindig lesz vígaszod, erőd és áldott leszel.

5. **Légy imádságos lelkű!** S ha ilyen leszesz, napjaid küzdelmeihez mért erőd mindig meglesz. Az imádsággal, mint kinyújtott kézzel, megragadhatod Őt, aki vezérli a világot. Kérj bátran s Isten mindent kipurancsol néked, ami kell.

6. **Légy készen!** Lásd, hogy mennek körülünk, akiket oly nagyon szerettünk. Ki tudja, mikor zeng hozzád is a hívó szó? Aki készen van, félelem nélkül várja ezt a szózatot. Ha készek vagyunk, nyugton lehetünk, bár meghalunk, bár még tovább tart földi életünk.

Tartsátok meg e beszédeket, mert úgy tetszik, hogy nemcsak ez esztendőnek, de egész életünknek, sőt örökéletünknek boldogsága is függ ettől.

Jézus Krisztus a nagy parancsolatban: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből“ és „szeresd felebarátodat, mint magadat“, örökre lefektette az Evangélium világnézetének hármasságát: Isten, én és a felebarát (mások). Ami a hármasság összeköti, a szeretet... A modern ember minden nyomorúsága onnan származik, hogy ezt a hármasságot megsemmisítette és a szeretet helyett gyűlölettel kötötte össze.

Igy lett Isten és a szeretet nélkül az én és a mások már nem felebarát, de ellenség. A bálványá emelt ÉNBől a gyűlölet eszközével megszületett minden borzalmával a hitetlen kapitalizmus, a bálványá kiáltott MÁSBól (közösség), az ugyanolyan hitetlen kommunizmus.

Ezért az első és legnagyobb szociális feladat: az Istennel és világgal meghasonlott embert odaállítani az élő Isten színe elé. Helyreállítani a szeretet összefüggését, kibékíteni az embert Istennel, önmagával és a világgal.

Bethlehem tele volt...

Mikor József és Mária mentek vala Bethlehem felé, mikor közeledett az Időnek ama teljessége: tele volt a kis város idegenekkel. Megtöltötték a vándorok, kik idegenből jöttek, hogy beirattatnának, bizony minden lármájukkal; tevék és egyéb igavonó állatok, bizony minden szennyükkel: a született királynak nem jutott hely. Csak künn valahol a városzélen, egy ütött-kopott karaván-szerályban, egy jászolban vonhatta meg magát.

Utólagos kérdésem mindenkihez, aki e sorokat olvassa, karácsony után néhány nappal: Embertestvérem! hát a te szívedben jutott-e hely, a sok bűnös érzéstől, tévedésed nehéz emlékeitől, rossz elhatározásaidtól stb. stb. jutott-e hely a Jézus Krisztusnak?

Bizalommal kérem

**kis ujságomnak
ismerősei között
szives terjesztését!**

Aki ez ábrázolatot nézi, gondoljon arra, hány ilyen szegény anya van a világon s hány szegény ártatlan — a tél hidegétől szenvedő gyermek. De ne legyen elég, hogy csak gondoljunk erre. Hanem keressünk is ki lakóhelyünkön egy-egy ilyen szegényt s vegyük fel a gondját. A pórázon vezetgetett kis kutyusok helyett inkább egy szegény kis, fagytól kimart arcú gyermeket kellene dédelgetni!

Apró történetek a vasárnap megszenteléséről

Az „Úr” napja.

A vasárnap s általában a hét napjainak különböző nevekkel való megjelölése az egyiptomi és babilóniai művelődésre

nyúlik vissza. A babilónok, az egyiptomiak voltak az elsők, akik a hónapot (= holdnap) négy egyenlő részre, vagyis négy hétre osztották fel s az egyes napokat a hét nagy égi testről: a Napról, Holdról, Marsról, Merkuriusról, Jupiterről, Vénusról és Saturnusról nevezték el. Az első keresztyének először a szombat mel-

lett, mihamarabb annak helyén a vasárnapot ünepelték, mint Jézus feltámadásának napját s elnevezték azt az „Úr napja“-nak. L. Ján. Jel. 1: 10; Ap. Csel. 20: 7. A vasárnap megünneplésének biztos emlékeivel találkozunk már a legrégebbi egyházi atyáknál, Justin mártírnál, Antiokhiai Ignatiusnál (Kr. u. 120 körül). Úr napján a hívek állva imádkoztak (különben térdepelni szoktak), a Szentírást olvasták és prédikációt hallgattak. Konstantin császár Kr. u. 321-ben adta ki az első vasárnapvédő törvényt, amennyiben ezen a napon megtiltotta a hétköznapi munkát és a bírósági tárgyalásokat.

Miért szükséges a vasárnapi pihenés?

Egy kiváló tudós megállapította pontos vizsgálat alapján, hogy a munkás ember naponta átlag 190 gram oxigénnel többet ad ki magából, mint amennyit bevesz. Ez az oka annak, hogy estére kifáradunk a munkában. Az álom bizonyos mértékben helyreállítja a szervezet egyensúlyát, amennyiben az alvás alatt megint kb. 170 gr. oxigént magunkba veszünk. 20 gr. azonban pótolatlan marad. Ez a hiány hiány napról-napra növekszik, úgy hogy ha testünk egészséges állapotát fenn akarjuk tartani, a hét végén feltétlenül pihenőre van szükségünk. Különben a munkásember kidől, vagy a munkája lesz megbízhatatlanná, felületessé. Ezzel nagyon jól megegyez az, amit egy amerikai munkaadó mondott: „Annyi bizonyos, hogy munkásaim közül azok, akik vasárnap templomba mennek, 25 százalékkal többet érnek, mint akik vasárnap szeretnek görbe napot csinálni.

A cipész és a vasárnap megszentelése.

Átutazó kereskedő indult egy helységben vasárnap a templom felé, mikor egy alacsony ház előtt elhaladva meghallotta, hogy egy cipész kemény kalapácsütésekkel szögeli a talpat. Befordult hozzá és szemrehányást tett neki a vasárnapi munkáért. A cipész a szegénységével mentette magát. Neki bizony vasárnap is dolgoznia kell, hogy megkeresse a mindennapi kenyerét. „Tudja mit, — mondotta a kereskedő — az én kedvemért próbálja meg, hogy ne dolgozzék vasárnap. Félesztendő mulva megint megfordulok ebben a városban s ha valami kár éri, én két-száz pengő erejéig megtérítem.“ Félév

mulva valóban megint ott állt a kereskedő a cipész-műhelyben. „Nos, hogy áll a dolog?“ — kérdezte a cipésztől. „Uram — felelt a cipész — szót fogadtam s nem vallottam kárát. Azóta, hogy a vasárnapi munkát abba hagytam, az Isten is jobban megáldott. Nem hogy veszítettem volna a dologgal, de úgy érzem, hogy azóta gyorsodom, vagyonosodom s a lelkem is százszorta nyugodtabb és békésebb.“

„*A ti Istenetek jobb, mint a mienk*“ ...

Egy kínai, mikor angol hajóra kerülve, látta, hogy a keresztyének milyen szigorúan veszik a vasárnap megszentelését, így szólt: „A ti Istenetek jobb, mint a mienk, mert minden héten ad nektek egy pihenő napot. A mi Istenünk mindig munkára sarkal s egy évben csak egy napon enged pihenést.“ A kínaiak nevezetesen csak az új év napját tartják meg nyugalmi nap gyanánt.

Kard és olló

Ép most kapom kezemhez az amerikai függetlenek egyházi folyóiratát, a „Magyar Egyház“ jubileumi számát. Tízéves lett a független reformátusok egyháza. (Jártam köztük és nem győztem őket eléggé szeretni.)

A gazdag tartalmú jubiláris számból — utólagos jóváhagyásuk reményével — leközlöm szegény kis ujságomban a legelső cikket, az „Imádkozzunk“ címűt. Imádságnak is nevezhetjük, de hitvallásnak is. Mindkettőnek gyönyörű.

De nézzük a cím értelmét, amelyet cikkem elejéhez odaírtam. Finta Sándor amerikai testvérünk, Turkevéből, ír e kérdés felől „Korona, kard vagy olló?“ cím alatt. Én a két utóbbi fölött gondolkodtam el. Korona ugyanis alig van már a földön. Majd... az élet után! Ott vár reánk! Ha t. i. kiérdemeljük.

*

Nohát. A kard! Réges-régen, véres kardot hordoztak, s annak láttára vinni szállt a magyar. Egy seregbe, egy lélekkel! És nem volt, aki néki ellenálljon. A kard egyszerre repült ki a hüvelyből, egyszerre csillant a ragyogó napfényben; egyszerre csapott le s... győzött.

*

Az olló szétvágja a szövetet, vásznat. Megosztja, darabokra, izekre. Az ollóval szétvágatás sorsa a magyar sors. Nemcsak, hogy hazánkat szétvagdalták; ha-

nem a magyar nemzet is bizony szét van darabolva. Osztályokra, különféle nézetű, érzelműekre. Négy ágra mutat a kinyitott olló: százfelé ténfereg a magyar lélek. Hajh pedig a Biblia is mondja: Egyek legyetek!

Ha egyek akarunk lenni, engedni kell makacsul konzervált úgynevezett „elvéinkből“ s ami ez ujságoeska homlokára

van írva, nagyobb adagot kell szívünkbe fogadni.

*

Finta Sándor, e különben ős-tiszta magyar ember (szobrászművész) egy-egy remek tanítását máskor is előveszem. Addig gondolkozzunk a „kardon és az ollón“.

DR. ANTAL GÉZA

1866–1934

A búcsúzó esztendő utolsóelőtti napjának végső óráit éltük, amikor magyar református egyházunk elveszítette egyik legkiválóbb vezérférfiát, dr. Antal Gézát, a Dunántúli Egyházkerület püspökét. Egy nagy egyéniség rendkívüli erejét törte meg a halál. Idős ember volt s négy olyan súlyos betegséggel viaskodott, melyből egy is legyőzött volna akárkit. Nagy alakjának egyik legjellemzőbb vonását mutatta meg épen az a küzdelem, melyet a halál sötét erőivel szemben vívott. Többször halálhírét költötték már s e hírek bármilyen fájdalmasak voltak is, a barátok és ismerősök körében, nem hatottak a megsejtetés erejével, hiszen az orvostudomány mindeztideig nagyon keveset tudott elérni azokkal a súlyos betegségekkel szemben, melyek az ő szervezetét pusztították. Híre járt, hogy napokig eszméletlenül feküdt s néhány nappal azután örömmel és csodálkozással találtak vele tisztelői Budapesten. Óriási akaraterővel újból és újból további szolgálatra kényszerítette megfáradt, beteg testét. Szinte hihetetlen az a tény, hogy halála előtt rövid idővel még elnökölt az érettségi vizsgálatokon. Felelése jóval előtte fejezte be eredményekben és elismerésekben gazdag földi életét s Antal Géza nagy magányosságban maradt. S ebben a magányosságban kemény akaraterővel a legnagyobb felelősségtudattal folytatta tovább szolgálatát és hordozta egyházkerületének s egyházkerüle-

te nagy kincsének, a pápai főiskolának minden gondját és terhét.

Mikor a cukorhaj és a fehérvérűség december harmincadikának éjszakáján diadalmaskodtak a hosszs küzdelemben megfáradt test erői fölött, s az elfáradt vezér örökre lehunyta szemét, hatvannyoce esztendő volt. 1866. március 17-én született Tatán, Dunántúl, azon a földön, amelynek egész életében meg nem fogyatkozó szeretettel szolgája és védelmezője volt. Akik egy pillanatra találtak csak vele, egy kivételes képességű, erősen értelmi síkon élő férfiú emlékét vitték el magukkal. Aki közelebb kerülhetett hozzá, az megtalálhatta benne azt a magyar lelket, melynek sajátos értékét, színét és varázsát az az egész világon egyedül álló s nagy gazdagságot és mély szépségeket hordozó dunántúli szellem adta meg, melynek legerősebb bástyája, sokszor egyetlen istápolója és állandó kisugározatója az a pápai ősi főiskola volt, mely olyan közel állt az Antal Géza szívéhez, hogy nemcsak életében szolgált, de a halála után is szolgálni kívánta azzal, hogy az egyházkerülettel együtt vagyonának örökösévé tette.

Elvégezte a nagynehéz munkát, amelyet Isten rábizott: mostmár ott van ama dicsőségben.

Én is gyászolom, mert jó volt hozám mindenben. És szeretem emlékezetében is. Erősebb a szeretet, mint a halál és keményebb, mint a koporsó!

Kedves emlékek

Nézegetem a régi Irásokat, a régi anyakönyveket. Az 1884-es esketési anyakönyv van épen kezemben. Olvasgatom:

Nov. 12-én eskette Dorogi Lajos nagytiszteletű úr Törös Sándort hitvesével, Kövesdi Rebekával. Egyik násznagyuk volt: Molnár Lajos uram.

Dec. 17-én pedig esküdtek vala: Bucsai László, Konez Lajos, Konez István és sz. Máté Lajos akkortájt még ifjú legények, az ő választottaikkal. Eskette őket: Doma Gyula, akkor még segédlelkész tiszteletes uram, ma pedig már porhamu. Mind-ennek pedig 50 kerek eszten-deje!

Törös Sándorék, Bucsai László (a bucsatelepi kiváló lelkipásztor édesatyja) és Máté Lajosék élnek még ma is. (Isten tartsa őket!) Buzgó vallásos lelkek mind-megannyian. Hja, így volt az régen, az 50 esztendővel ezelőtti áldott jó, boldog időkben! — Kedves emlékek!

Advent napjaiban szeret az ember visszanezegetni az elmúlt idők aranyvilágába, mint én teszem most. Eoldogabb napok! Boldogabb emberek!

Már a hirdetés ugyancsak ment a templomban. Nagytiszteletű uraimék, az akkoriak, örvendező szívvel zengték a kathedrából, hogy ez s ez ifjú legény jegyzette magának jövődöbeli házastársul, ennek meg ennek a hajadon leányát. Először, másodszer, harmadszor! (A mai világban is hangzik ez a három utolsó szó, csak hogy utána teszi valaki nagy harsánnyal: Senki többet? — és aztán pereg a dob is.)

Mondok: folyamatban vala már a „hirdetés“, közben azonban már egy hajlékban kész volt a levesbe való csiga, az 50 pár csirkét, kappant, vagy többet is, most gyilkolják épen a hóhér menyecskék... Lakodalom lesz, 200 vendéggel még pedig. Az nem baj, hogy térgyig elkopott már a lába a hívogató vőfinek.

Ihol ni, már a látóhatár alján a sötét vitorlák is megjelentek, az árbock is látszik, meg a szép rendben egymás mellett futó hajókötelek: vagy tán a nagybógó nyele az ott, meg a szép rendben feszülő húrok... sötét vitorlák meg a barna hangások, minden cimbalmostul egyben? Lakodalom! Lakodalom! 5000 perec megsütve, felfűzve, két bornyu pörköltnek, kész a turósrétes, meg a rizskásás is! Hopp, birsalma-befőttet bontsatok. „Ebbiz' kemény egy kiesit, ides!“ „Hát legyik foga a vendígnék!“ — Hát a pergelt torta? Meg a többi? Van-e rózsra rajta cukorbul? — Accide csak azt a másikat is, akin az van írva, hogy: Ellyen az iflyú pár! — azt tegyük a tükörrel szembe az asztal közepire!

Lakodalom!

Az volt aztán az igazi, mikor csak a Szabóék lakodalmán 4 vőlegény, 4 menyasszony tette a táncot, akikre még csak ezután következik a „Hóttomiglan“. — Így mondta ezt tisztes presbiterünk: Törös Sándor bácsi. Mert hisz' egy ő volt a négy vőlegény közül, a 4 menyasszony közt pedig egy az ő mostani tisztes élet-társa, kik boldogan érték el most az aranymenyekzöt. Áldja meg az Isten őket is még sokáig tartandó igaz boldogsággal! Meg a többieket is, régi jó embereket — mindnyájukat.

Vajjon visszatérnek-e még valaha a régi jó idők? Leng-e még darutoll a csárdás kis kalapon? Peng-e még sarkantyú a rogyókszáru esizmán? Vagy pedig vansztepp, tusztepp, foksztrótt, tangó — meg a dzsessz-muzsika járja?... Verje meg a csuda!

*Nagyon kérem,
tessék előfizetésével
támogatni
az anyagiakban
bizony szegény „Szeretet“-et*

T. I.

Anyai szeretet, mely mindjárt az Isten szeretete után következik.

Világhíres predikációk

Az elvesztett Krisztus

Irta s elmondta: **Gipsy Smith**, Amerika. (Olv. Dsipszi Szmisz.)

Külföldön kerüldözök olyan templom is, melybe való bejuthatásért belépti díjat kell fizetni. Vannak vándorpredikátorok is pl. Amerikában, egyik kiválóbb, mint a másik, akik meg nagy sátrakat (mint nálunk a cirkuszokat) építtetnek s abban predikálnak, addig ameddig, aztán továbbmennek. Ilyenek pl. a híres Wili Szandé! Dsipszi Szmisz nem tudom ilyen-é? De tudom róla azt, hogy cigány eredetű (Dsipszi magyarul azt jelenti: cigány!). Felküzdötte magát lelkésszé. Szépen mondja egy helyen most leközlendő predikációjában is, hogy: „Az én cigány sátram, ha Jézus

van benne, van olyan fenséges, mint akár-melyik fényes templom, míg azok a templomok, amelyekben Jézus nincs ott a szívekben, semmi egyebek, mint felszentelt kötömegek.“ (Igaz!)

Mint a világi ujságok szokták a sok regényt, folytatásokban közlöm az egész hatalmas predikációt, melyből magam is vettem már sok gondolatot, amelyeket ha itt-ott használtam egyházi beszédeimben, mindenütt nagy hatást tettek.

A Dsipszi Szmisz alapgondolata ez: A világ elvesztette a Krisztust! T. i. hogy a szívek elvesztették.

A szentleckéje: Lukács ev. 11:44—45.
De ime már a predikáció:

„A Szentírásban sokat olvashatunk az elveszettek Megtartójáról, de Jézusnak a templomban megtaláltatása történetében az elvesztett Krisztusról van szó. Lehetséges volna ez, hogy Ő elvész, ki mindenkinek Megmentője, Megtartója?

Igen, ez megtörtént és megtörténik. Hát lehetséges Őt elveszteniünk?

Igen. Sajnos, hogy még azok is, akik már egyszer megtalálták, újra elveszíthetik. Azértis — aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.

Akiről e világon a legkevésbé tételzhetnénk fel, hogy elveszíthette őt, tudjátok-e, ki volt: az Ő tulajdon édesanyja, Mária! Kérdem, volt-e valaki valaha e világon, aki Őt úgy szerette volna, mint Mária? És mégis sajnós! — kérdem azt is, volt-e valaki, aki annyira nem ismerte, félreismerte volna Őt mint épen Mária?

Az életben lehetnek mély és mélyebb összeköttetések, összetartozandóságok: de van-e csak egy is olyan, mint Krisztusé és Máriaé volt? Vannak az életben a szívnek, léleknek olyan vonzódásai, melyek a szíveket, lelkeket eggyé kapcsolják tökéletesen. Ilyen volt Krisztusé és Máriaé. És mégis elvesztette őt Mária.

Mily közel állott ő Jézushoz. Élete össze volt fonódva egészen a Jézuséval. Hiszen Máriaé egy része volt az ő gyermeke, testéből való test, véréből való vér; viszont meg Máriaé Istene, Teremtője volt a Krisztus. És mégis elvesztette Őt Mária.

Te is elveszítheted hát Őt, embertestvérem! bármilyen közel jutott is már szíved Őhöz, ...ha nem vigyázol. Ha nem vigyázol, hogy milyen cselekedetre nyujtod ki a kezéd! Ha nem vigyázol, mikor útadat választod, amelyre lépsz. Ha nem vigyázol azokra a történetekre, melyek elbeszélésénél meghallgatásukra megnyitod a füledet. Ha nem vigyázol, mikor azokat tovább adod, s ha általában nem válogatod meg jól a dolgokat, amelyekről be-

szélsz. Ha nem vigyázol a szemedre, mikor azokat ilyen vagy amolyan dolgokra ved. Ha nem vigyázol arra, hogy mit forgatsz elmédben és szívedben, gondolatot és érzést. Ha nem vigyázol, milyen társaságba jutsz és kik a barátaid. Elveszítheted — vigyázz! Sőt lehet, hogy... már el is vesztetted!“ (Folyt. köv.)

GYÖKÉR

*Mélyben, sötétben, mint a bányász,
küzdesz a földdel szakadatlan.
Szellő nem csókol. Harmat sem lép
s nem fürödhetsz napsugarakban.
Rab vagy s mint börtön lakójaét,
munkád gyümölcsét más aratja.
Lombot nevelsz, mely virágosan,
hajladozva kacag a napra
és él, virúl, részeg örömben:
övé a boldog ifjúság,
a szabadság, a fény, a távol,
a forró, szerelmes tusák
és minden zengő nagyszerűség...*

*Te meg, ott lenn, mélyebbre ászod
magadat s nem halljuk sírásod,
hogy műved látnod sem szabad.
Szülő vagy te, ki szülöttedért
csendben feláldozod magad.
Anyá vagy, kinek száz robotban
folyik el lassan szíve vére,
holt anyá, kinek szeretete
a föld alól is dúsan árad
élet-mámoros gyemekére.*

Bódás János.

Kisújszállási állomáson vonatok indulása 1934 október 7-től.

Budapest felől:		Debrecen felé:	
Személy	0.23	Személy	0.33
Gyors,	2.41	Gyors	2.43
Gyors, ny. p. u.	10.23	Gyors	10.25
Személy	11.59	Személy	12.02
Gyors, ny. p. u.	16.27	Gyors	16.28
Motorvonat	17.49	Motorvonat	17.50
Sebesvonat	19.55	Sebesvonat	19.56
Debrecen felől:		Budapest felé:	
Személy	0.32	Személy	0.38
Gyors	3.35	Gyors,	3.35
Motor	6.08	Motorvonat	6.10
Gyors	8.21	Gyors	8.22
Személy	13.30	Személy	13.33
Sebesvonat	13.55	Sebesvonat	13.57
Gyors	18.30	Gyors, ny. p. u.	18.31
Abádszalók felől:		Abádszalók felé:	
Motor	5.50	Motor	6.15
„	7.35	„	13.38
„	13.22	„	16.34
„	18.26	„	20.05
Dévaványa felől:		Dévaványa felé:	
Vegyes	7.41	Vegyes	4.00
„	17.48	„	13.59